

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **SIBOM, s. r. o.**, se sídlem U Silnice 70/7, Přerov, zastoupený JUDr. Miroslavem Svatoněm, advokátem se sídlem náměstí T. G. Masaryka 93, Lipník nad Bečvou, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, **za účasti:** statutární město Přerov, se sídlem Bratrská 709/34, Přerov, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 26. 9. 2019, č. j. 65 A 56/2018 – 84,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobce podal kasační stížnost proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výroku I. rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 3. 4. 2018, č. j. KUOK 113947/2017.

[2] Magistrát města Přerova, odbor stavebního úřadu a životního prostředí, oddělení stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), vydal rozhodnutí ze dne 6. 9. 2017, č. j. MMPř/115455/2017/Sko. Výrokem I. tohoto rozhodnutí rozhodl dle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v relevantním znění (dále jen „stavební zákon“), o umístění stavby žadatele, statutárního města Přerova (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“) „*Točna MAD Přerov IX – Ljásky*“; *stavební objekt SO 101 – zpevněné plochy*“ na pozemcích par. č. 206 (ovocný sad), parc. č. 207/8 (ostatní plocha) a parc. č. 433 (ostatní plocha), všechny

v k. ú. Lýsky. Výrokem II. uvedeného rozhodnutí tuto stavbu dle § 115 stavebního zákona povolil.

[3] Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Žalovaný výrokem I. výše uvedeného rozhodnutí ze dne 3. 4. 2018, č. j. KUOK 113947/2017, zamítl odvolání žalobce proti výroku I. rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby a tento výrok potvrdil, výrokem II. svého rozhodnutí k odvolání žalobce zrušil výrok II. rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byla předmětná stavba povolena, a věc v tomto rozsahu vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání.

[4] Proti výroku I. rozhodnutí žalovaného ve věci umístění stavby podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, který ji zamítl. Námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajský soud považoval za nedůvodnou, neboť vypořádání odvolacích námitek žalovaným shledal jako dostatečné. Krajský soud nepřisvědčil žalobci, který v dané lokalitě provozuje pneuservis, ani v námitce, podle níž žalovaný nebral v potaz ohrožení výkonu jeho podnikatelské činnosti tím, že část točny autobusů městské hromadné dopravy má vést po účelové komunikaci, která slouží jako příjezd k pneuservisu žalobce, čímž má značně komplikovat bezpečné zajištění i větších vozidel a souprav jeho zákazníků. Žalovaný podle krajského soudu tuto námitku v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal, a ačkoliv žalobce námitku v žalobě zopakoval, svá tvrzení ničím neprokázal. Žalobce měl dále za to, že došlo k porušení § 90 písm. c) stavebního zákona, neboť výrok I. rozhodnutí stavebního úřadu nemůže za současného zrušení výroku II. obstát. Krajský soud především upozornil na značnou obecnost této námitek, nicméně posoudil důvody zrušení výroku II. rozhodnutí stavebního úřadu a dospěl k závěru, že žádné z pochybení, která žalovaný vytkl stavebnímu úřadu ve svém rozhodnutí, se netýká územního řízení, jehož výsledek byl potvrzen výrokem I. rozhodnutí žalovaného, naopak tato žalovaným shledaná pochybení se týkají stavebního řízení, které lze od územního řízení oddělit, přestože obě řízení probíhala v posuzovaném případě dle § 94a stavebního zákona společně. Za situace, v níž výrok týkající se povolení stavby navazuje na výrok týkající se umístění stavby, nikoli opačně, je dle krajského soudu přípustné, aby výrok o umístění stavby obstál bez ohledu na pochybení stavebního úřadu při vydání stavebního povolení (k tomu krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 As 6/2013 – 97, publ. pod č. 3137/2015 Sb. NSS; všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Námitku uplatněnou v doplnění žaloby ze dne 29. 11. 2018, jež se týkala tvrzeného rozporu umístění stavby s územním plánem, shledal krajský soud opožděnou (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.), a proto se jí věcně nezabýval.

II.

Obsah kasační stížnosti

[5] Žalobce (stěžovatel) napadá rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že má za nesporné, že stavba točny je dle územního plánu statutárního města Přerova projektována v ploše „občanského vybavení“ („O“), která je dále dle charakteristiky zástavby a způsobu využití členěna na funkční typy, jejichž demonstrativní výčet je proveden v § 6 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), přičemž dotčená stavba je umístěna do funkčního typu „polyfunkční komplexy vybavenosti“ („OP“). Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že přejímá jako věcně správný závěr žalovaného, podle něhož je stavba točny autobusů v souladu s územním plánem umístěna v ploše občanského vybavení na pozemcích „související

pokračování

dopravní a technické infrastruktury“ (§ 6 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb.). Stavba točny autobusů není dle stěžovatele stavbou občanského vybavení, ani stavbou dopravní a technické infrastruktury související s jinou stavbou občanského vybavení. Součástí točny totiž není například stavba autobusové zastávky, ani zde není umístěna jiná stavba občanského vybavení, se kterou by točna funkčně souvisela. Naopak se jedná o stavbu funkčně zcela samostatnou, kterou by bylo možné svým charakterem umístit do plochy dopravní infrastruktury silniční, nikoliv do plochy občanského vybavení.

[7] Z tohoto důvodu je současně dle názoru stěžovatele napadené rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné, neboť z jeho odůvodnění není zřejmé, proč je předmětná stavba považována za souladnou s územním plánem statutárního města Přerova, resp. z jakých důvodů je považována za stavbu, kterou lze umístit do plochy občanského vybavení, jestliže jde o stavbu silniční a zcela samostatnou.

III.

Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[8] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že rozsudek krajského soudu považuje za zákonný a správný. Točna autobusů je dle jeho názoru podle územního plánu v území přípustná, protože se nachází v ploše občanského vybavení, a to ve funkčním typu polyfunkční komplex vybavenosti. Územní plán v dalším odkazuje na (obecnou) právní úpravu obsaženou v § 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., která uvádí demonstrativní výčet možného občanského vybavení, včetně využití pozemků pro dopravní infrastrukturu.

[9] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

IV.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť zpravidla jen u přezkoumatelného soudního rozhodnutí lze vážit důvodnost ostatních námitek. Námitka nepřezkoumatelnosti směřovala proti údajnému závěru krajského soudu o tom, že umístěná stavba točny autobusů je v souladu s územním plánem statutárního města Přerov. Stěžovatel měl za to, že krajský soud tento závěr pouze nekriticky převzal a nijak jej neodůvodnil. Jedná se tedy o namítanou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

[13] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je srozumitelný. Pokud jde o námitku stěžovatele týkající se rozporu stavby

s územním plánem, Nejvyšší správní soud považuje za nutné znovu upozornit, že tuto námitku krajský soud věcně nevypořádal, pouze ji uvedl v rekapitulaci žaloby a jejího doplnění a v rozsudku shrnul též vyjádření žalovaného k této otázce. Meritorně se však touto námitkou nezabýval, neboť ji považoval ve smyslu § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. za opožděně podanou, což ve svém rozsudku také vysvětlil.

[14] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že vypořádání této námitky netrpí nedostatkem důvodů, neboť se jí krajský soud, vzhledem k závěru o opožděnosti dané námitky, vůbec nezabýval. Není tedy pravdou, jak tvrdil stěžovatel, že by krajský soud přisvědčil závěru žalovaného o souladu umístění stavby s platným územním plánem.

[15] Zároveň musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že závěr krajského soudu o opožděnosti daného žalobního bodu je správný. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. může žalobce kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Smyslem včasného uvedení žalobních bodů je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, činí tato lhůta dle § 71 odst. 2 s. ř. s. dva měsíce od doručení žalobou napadeného rozhodnutí žalobci. Zákonný požadavek řádného a včasného uplatnění žalobních bodů je naplněn i jen stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad napadeného rozhodnutí správního orgánu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz usnesení ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publ. pod č. 685/2005 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 23. 10. 2009, č. j. 7 Afs 110/2009 - 88) zároveň vyplývá, že rozšíření žaloby o další žalobní body nelze zaměňovat s konkretizací či upřesněním žalobních bodů. Řádně a včas uplatněný žalobní bod lze argumentačně rozvíjet i po uplynutí lhůty k podání žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013 - 36).

[16] Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že zástupci stěžovatele bylo žalobou napadené rozhodnutí žalovaného doručeno do datové schránky dne 4. 4. 2018, dvouměsíční lhůta pro podání a tedy i doplnění žaloby tudíž uběhla dne 4. 6. 2018. Doplnění žaloby o předmětný žalobní bod týkající se tvrzeného rozporu umístění stavby s územním plánem, doručené krajskému soudu dne 29. 11. 2018, tak bylo zcela bezpochyby podáno po lhůtě stanovené pro její rozšíření o další žalobní body dle § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. Toto doplnění přitom není možné považovat za konkretizaci některého z již namítaných žalobních bodů. Původní žalobní body se totiž týkaly jiných aspektů dané stavby a jejího umístění, v žádné souvislosti však nezmiňovaly územní plán statutárního města.

[17] Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu v souvislosti s uvedeným opožděně uplatněným žalobním bodem je tudíž nedůvodná. Pokud stěžovatel zároveň uvádí tutéž námitku tvrzeného rozporu umístění dané stavby s územním plánem rovněž v kasační stížnosti, jedná se o námitku dle § 103 odst. 4 s. ř. s. nepřípustnou, neboť ji stěžovatel včas neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl.

pokračování

V.

Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[19] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, od účastníka, který ve věci úspěch neměl. Úspěšnému žalovanému ovšem žádné náklady v tomto řízení nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[20] Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž splněním by jí vznikly náklady, proto soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s., že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 4. září 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu